

Архітектура будівництво

Виходить
з 1962 р.
№ 31 – 33
(1302 – 1304)
вересень
2006 рік

З ПершOVERеснем, з Днем знань!

Шановні педагоги й студенти! Прийміть від своєї вузівської газети щирі привітання з Днем знань! У десятках тисяч навчальних закладів по всій Україні Першого вересня пролунає перший дзвоник, який сповістить про початок нового освітнього року й покличе молодь на першу лекцію.

Перше вересня – свято не лише галузі освіти, до якої так чи інакше причетний кожен п'ятий наш співграмадянин. Це свято – всенародне.

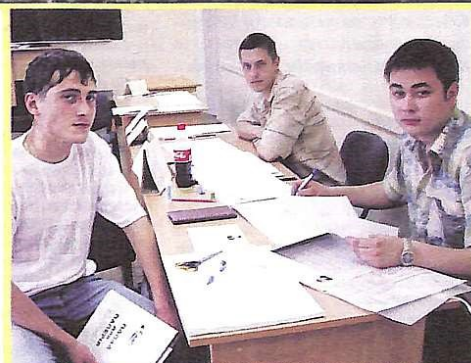
Навчання у школі, здобуття професії у професійному закладі чи університеті закладає фундамент майбутнього кожної людини. Від того, який багаж знань і умінь понесе вона у своє професійне життя, залежать розвиток, зростання держави, моральний стан суспільства.

Найпочеснішими гостями і творцями свята ПершOVERесня будуть педагоги, які відчиняють двері студентам і супроводжують молодь по Країні знань.

Дорогий друже! Тут, у Київському національному університеті будівництва і архітектури, ти впізнаєш таємниці обраного фаху, насолоду від наукового пошуку, зможеш як особистість і загартуєш волю. Все, що тут є, – аудиторії і лабораторії, комп'ютерні класи і табір відпочинку, спортивні і танцювальні зали, – усе для тебе. Відтепер твоєю стає величина і горда 75-літня історія Університету, а ти сам стаєш його частинкою і впродовж кількох років навчання творитимеш історію Alma-mater.

Тут знайдеш друзів на ціле життя і, можливо, долю. У день ПершOVERесня сердечно вітаємо тебе з початком нового життя. Хай збудеться усі твої мрії, хай твої студентські роки будуть яскраві, змістовні, незабутні!

Ваша «Архітектура і будівництво».

Гімн університету

Вірші Є. Лішанського
Музика О. Шака

Ми обрали свій шлях назавжди
Будувати нашу рідну країну,
Щоб прикрасили наші труди
Незалежну навік Україну.

Від Карпат до Донецьких степів
Від Полісся до Чорного моря
Облаштуєм країну батьків,
Що не знатиме злиднів і горя!

Хай славиться завжди у цілім
світі,

Хай слава долетить і до других
планет –
Нас добре вчив і добре буде
вчити

Наш славний Будівельний,
Наш славний Будівельний,
Наш любий Будівельний
Університет!

Справи кращої в світі нема –
Будівельної нашої справи,
І на кроквах оселє недарма
Ми лишаєм букети яскраві.

Завжди славимо долю свою:
У безкрайній житейському морі
Нас з'єднали в єдину сім'ю
Будівельний і Києва зорі.

Хай славиться завжди у цілім
світі,

Хай слава долетить і до других
планет –
Нас добре вчив і добре буде
вчити

Наш славний Будівельний,
Наш славний Будівельний,
Наш любий Будівельний
Університет!

“Штурм” КНУБА–2006 — перша сходинка до мрії

Цього року чотириста тисяч абітурієнтів змагалися за право стати студентами вищих навчальних закладів України, проте щасливчиками зможуть стати лише вісімдесят відсотків. Чимало вчорашніх учнів прагнули отримати студентський квиток. Про це красномовно свідчила цифра – 3000 – кількість поданих заяв до Київського національного університету будівництва і архітектури. Таким чином через “сито” співбесід та іспитів було пересіяно таку кількість розумників з усієї країни.

– Наплив у нас цього року досить великий. Навіть більше, ніж минулого року. – По-перше, відповідно до умов прийому до ВНЗ, для слухачів підготовчих відділень, абітурієнтів, що проходили попереднє тестування в університеті та співбесіду, було виділено лише 40 відсотків місць від загального обсягу державного замовлення. І по-друге, вступна кампанія, на відміну від минулого року, проходила тільки у формі тестування.

– Чи багато прийшло до КНУБА абітурієнтів з результатами зовнішнього тестування, яке проводить Український центр оцінювання якості освіти?

– Так, ми приймали сертифікати про результати тестування з математики та української мови й включали їх до конкурсу. Ті випускники, що подали сертифікати для вступу до нашого університету, не складали іспити з тих дисциплін, і вони були їм зараховані, як вступні.

– Знаю, що серед вступників є багато тих, хто вступив до Університету за результатами співбесід. Хто допускався до співбесід й кого рекомендува-

ли до зарахування за результатами співбесід?

– До співбесід допускалися випускники старшої школи (повна загальна середня освіта), нагороджені золотою (срібною) медаллю, випускники вищих навчальних закладів І–ІІ рівнів акредитації та професійно-технічних навчальних закладів (на базі основної школи), які отримали дипломи з відзнакою; випускники старшої школи, нагороджені похвальною грамотою “За особливі досягнення у вивченні математики”; випускники вузів І–ІІ рівнів акредитації та професійно-технічних навчальних закладів (на базі основної школи), при умові, що профіль отриманої спеціальності відповідає напрямку підготовки в університеті, випускники коледжів, технікумів, училищ, професійно-технічних навчальних закладів, гімназій, ліцеїв, середніх загальноосвітніх шкіл, що входять до навчального комплексу, якщо в документі про освіту – оцінки тільки “4” та “5” (“7”–“12” балів); випускники загальноосвітніх середніх закладів, що мають з університетом відповідні угоди та випускники підготовчих курсів КНУБА, якщо в документі про освіту – оцінки не менше ніж “5” (“10”–“12” балів) та ін.

Отже, найкращі з них, які показав

ли відмінні знання з математики та української мови, були рекомендованими до зарахування до нашого університету – такої молоді у нас понад 210 чоловік.

– Що ж робити тим, хто отримав добрі результати, бажано поєднати свою долю із нашим Університетом, але не добрали якихось пів бала?

– Ми їм запропонуємо піти до нас вчитися на контрактну форму навчання туди, де є така можливість. Адаже, як показує практика, охочі завжди більше, ніж ми можемо прийняти на державне замовлення. Інша річ – навчання за контрактом. Власне воно і є найчутливішим “барометром”, що свідчить про нашу популярність чи навпаки. От і зараз, як мені відомо, на платній формі навчання також є конкурс.

– Щоб Ви побажали першOVERеснюкам-2006?

– Я звертаюся до нового покоління: першу сходинку до мрії ви вже подолали. Радо вітаю Вас із цим важливим досягненням у вашому житті. Тепер п'ять років старань і праці на власне майбутнє. Бажаю Вам нових відкриттів, широкі захоплені та здивувань, а насамперед, енергії та сил для нового навчального року!

Бесіду вела І. Герасименко

Редакція студентської газети “Архітектура і будівництво” вирішила поспілкуватися з цього питання з ректором університету, доктором технічних наук, професором, лауреатом Державної премії України в галузі науки і техніки, членом-кореспондентом Академії педагогічних наук України, почесним професором Нью-Йоркського університету, віце-президентом Спілки ректорів України Анатолієм Михайловичем ТУГАЄМ. Темою розмови з ректором було питання про особливості цьогорічної вступної кампанії. Як же вони були?

Мовою цифр

У 2006 році до КНУБА на бюджетну форму навчання (стаціонар) було подано заяв – 2734; серед них медальстів – 354; дипломників з відзнакою 66; чоловіків – 1679; жінок – 1054; киян – 1172; іногородніх – 1528, з них з сільської місцевості – 443.

Проходили співбесіду – 565; склали іспити – 1991; витримали іспити – 1624. Зараховано на І-й курс: по співбесіді – 211; за результатами іспитів – 792. Серед шести факультетів найвищий прохідний бал був на архітектурному: 75 (спеціальність “архітектура”), 65 (ОДПМ); 34 бали треба було набрати, щоб вчитися спеціальності МО на будівельному факультеті; таку ж кількість балів (34), щоб оволодіти спеціальністю ТЖД (будівельно-технологічний факультет); 33 бали – спеціальністю ПЦБ (будівельний факультет); 31 бал – для навчання на факультеті ПСУТ (спеціальність ЗІК); по 30 – для навчання на факультетах ПСУТ (спец. МБТ) та АІТ (спец. ІУСТ та АПТ); 29 балів, щоб навчатися спеціальності ІТЕП (факультет АІТ); по 28 – на факультетах ПСУТ (спец. ГД); АІТ (спец. ПНК) та сантехнічному (спец. ТВ); спеціальність ВВ (факультет СТО) “вимагала” набрати 26 балів; по 25 – необхідним було для навчання на факультетах ПСУТ (спец. ПІСТ) та на СТО (спец. ЕКБ); 24 бали – для оволодіння спец. БМО (факультет АІФ); 23 – спеціальністю СВВ (факультет СТО); 22 – (спец. ТБКВМ) на будівельно-технологічному факультеті; 15 – (спец. ПНМ) факультету АІТ.

Після вступних випробувань студентами КНУБА стали: 930 випускників школи, в т.ч. 2006 р. – 801; ПТУ – 28; технікумів – 31; підготовчого відділення – 55 та 137 і 19 медальстів та дипломників з відзнакою. Чоловіків – 610; жінок – 391, киян – 451, іногородніх – 513 у т.ч. з сільської місцевості – 164 та чорнобилець 1–2 кат. – 3 чол. та 3 і кат. – 27. Всі! 3 успішном Вас!

У добру путь, першокурсники!

Історична збірка

БІБЛІОТЕКА – СКАРБНИЦЯ ЗНАНЬ

Відділи бібліотеки розташовані у трьох корпусах університету – Головному, Лабораторному і Архітектурному.

Знайомство розпочнемо з абонементу – відділу обслуговування (Головний корпус, 2-й поверх, кімн. 254). Власне абонемент частіше всього читачі називають бібліотекою. Протягом всіх років навчання саме цей відділ буде основним для ваших відвідувань, там же знаходиться й головне двоповерхове книгосховище бібліотеки. На абонементі ви отримаєте перші підручники для навчання й читальний квиток. Він дасть право користуватися всіма відділами бібліотеки, яких тут дванадцять.

Над абонементом (3-й поверх головного корпусу, кімн. 343) розташований просторий читальний зал для студентів на 300 посадкових місць.

На 4-му поверсі (головний корпус, кімн. 440) відділ літератури іноземними мовами і камерним читальним залом, де зосереджено літературу та періодичні видання мовою оригіналу.

В архітектурному корпусі розташовано відділ літератури з питань архітектури і мистецтва (Архіт. корп., 3-й поверх, кімн. 310), у фонді якого, головним чином, зібрано літературу з дисциплін, які викладаються для майбутніх архітекторів відповідно до навчальних планів. Гордістю фонду цього відділу є раритети – книги, які видані у XVIII–XX ст., уявляєте – їх вже понад 100 років.

Якщо когось зацікавить наука і він забажає поглибити свої професійні знання, збагатити свій кругозір: до ваших послуг відділ наукової літератури із заглибленим читальним залом (Лаборат. корп., 7-й поверх, кімн. 7714). Тут можна ознайомитися з дисертаційними дослідженнями, авторефератами, монографіями, енциклопедичними та довідковими виданнями, збірниками наукових праць й ін. Там же розташований і сектор МБА – Міжбібліотечний абонемент, послугами якого можна скористатися, коли потрібної літератури немає у фонді нашої бібліотеки.

Втім, не полишайте професійної діяльності, іноді слід залишити трохи ча-

су й для відпочинку – погортати свіжі молодіжні та художні журнали, зануритися в пригоди гостросюжетних детективів та фантастики, перечитати всевітньо відомих класиків світової літератури, а також твори сучасних авторів. Все це зосереджено і є в великому обсязі у відділі художньої літератури і художньої періодики. (Лабораторний корпус, 7-й поверх, кімн. 7713).

Зорієнтуватися в книжковому світі та світі періодичних видань вам допоможуть в інформаційно-бібліографічному відділі. (Лаборат. корп., 7-й поверх, кімн. 7711).

Всі видання, які є в фонді бібліотеки, відображені в довідково-бібліографічному апараті – це основні каталоги: Алфавітний – розкриває зміст книжкового фонду за алфавітом прізвищ авторів і назв творів, не враховуючи тематики видань і Систематичний – відображає навчальний фонд по галузях знань та тематичні картотеки (Головний корпус, 2-й поверх, біля кімн. 254).

Проте, це традиційний шлях пошуку літератури, який поки що є пріоритетним в роботі нашої бібліотеки. Але наразі вже створюється та використовується й Електронний каталог, до якого входить вся література фонду, починаючи з 1990 року видання.

Звернутися до цього каталогу, а також до електронних баз даних, приданих та самостійно створених, можна на робочому місці з доступом до Інтернет у читальному залі наукового відділу бібліотеки (Лаборат. корп., 7-й поверх, кімн. 7714).

Та незалежно від того, якими джерелами ви користуєтесь, – електронними чи друкованими – ставитися до них слід надзвичайно турботливо, адже ваша охайність у роботі з літературою – це не тільки поважне ставлення до тих, хто буде користуватися нею і після вас, але й показник вашого власного культурного рівня.

Відтепер, любий першокурснику, це й твоя бібліотека!

Н. Хілобоченко

Перший помічник студента

Мабуть кожен школяр знає, що перші бібліотеки виникли давно і були зовсім не схожі на сучасні книгозбірні. У стародавніх клінописних бібліотеках книжки були дуже "вагомі", адже складалися з дрібних абакир, глиняних табличок, як зберігали ділові документи, математичні та інші наукові твори, а також релігійні та магічні тексти.

На Русі перші бібліотеки з'явилися в XI ст. Переважно це були переклади чужоземних авторів. Перші книгозбірні створювали при дворах королів, князів, при монастирях, храмах. З появою книгодрукування книга стала доступніша для народу.

У бібліотеці Софії Київської, заснованій 1037 року Ярославом Мудрим, книжки не тільки вивчають, а й створюють. З часом ця бібліотека перетворилася на освітній центр Київської Русі. У Західній Україні зі створенням Га-

лицько-Волинського князівства (приблизно XIII ст.) почало розвиватися книгодрукування. При дворі князя Володимирів Васильовича існувала майстерня для створення книг. У першій половині XVII ст. в Україні працювало близько 20 друкарень, найбільшою з яких була друкарня у Києво-Печерській лаврі. Значного розвитку бібліотеки набули в XVI ст., особливо при школах у Львові та Острозі. Нині в Україні функціонує понад 45 тисяч бібліотек. З 1984 року ведеться робота, спрямована на автоматизацію головних бібліотек України і створення електронних каталогів.

Напевно, найвідоміша у світі – Олександрійська бібліотека в Єгипті, яку свого часу вважали одним із семи чудес світу. Нещодавно її відкрили після 20-річних відновлювальних робіт. Багато країн жертвувало у фонд бібліотек книги, яким немає ціни.

Інтернет-бібліотеки світу

Національна бібліотека України ім. В. Вернадського	http://www.nbuv.gov.ua
Науково-технічна бібліотека ім. Г. Денисенка НТУУ "КПІ"	http://www.library.ntu-kpi.kiev.ua
Бібліотека Київського університету ім. Т. Шевченка	http://www.library.univ.kiev.ua
Бібліотека Київського університету ім. Т. Шевченка (прямий вихід)	http://www.univ.kiev.ua
Бібліотека конгресу США	http://www.loc.gov , http://catalog.loc.gov
Національна бібліотека Британії (Британського музею)	http://www.bl.uk
Російська державна бібліотека в Москві	http://www.rsl.ru , http://orsl.rsl.ru
Російська національна бібліотека в Санкт-Петербурзі	http://www.nlr.ru
Національна бібліотека Китаю	http://www.nlc.gov.cn
Німецька національна бібліотека	http://www.ddb.de
Національна бібліотека Франції	http://www.bnf.fr
Національна парламентська бібліотека Японії	http://www.ndl.go.jp

С. Паскаль, студент III курсу

Советы взрослых

В канун нового учебного года свои воспоминания о школьной жизни, юности в позитивной форме выражает наш постоянный автор, полковник запаса, заместитель начальника охраны университета Сергей Петрович КИМ.

Это советы молодому поколению, пришедшему в Университет строительства и архитектуры" в 2006-м. Автору не безразлично, какой будет молодежь нашей страны и, прежде всего, студенты КНУБА. Поэтому в наблюдениях поэта чувствуется желание видеть студентов культурными, ценящими и уважающими родителей, семью. Читайте!

Запомни – в жизни надо побеждать!

Как пелось в песне юности моей,
Которая с годами не стареет
О том, что стали на год мы взрослей,
О школе память душу нам согреет...

...Назад возврата нет: не будет школы,
Не будет встреч после каникул

во дворе.
Не раз ты вспомнишь школьные
приколы,
И почему-то чуть взгрустнется
в сентябре.

Проказы детские и школьное життя,
На первый взгляд, неразрешимые
задачи.

И надовшее родителей нытье -
Все это в прошлом память спрячет.

Чему могли тебя родители учили.
Во что могли – они тебя одели.
На что хватало денег – тем кормили,
Твоими неудачами болели.

Пришла пора из-за родительской
спины
В самостоятельность, во взрослость
выходить.

Чтоб ум был трезв, а руки чтоб сильны
Усилий много нужно приложить!

А время, как и жизнь, идет вперед –
Тебя на новый уровень выводит.

Судьба тебя в дорогу позовет –
Само собою счастье не приходит.

Чтоб это осознать, студент, ты должен
Усвоить то, что детство позади.
Мы пожелаем одно лишь только
можем –

Готовься к будущему – жизнь вся
вперед!

Не бойся жизни, ведь она прекрасна,
Конечно, если место в ней занято
Все у тебя должно быть в жизни
классно!

Запомни – в жизни надо побеждать!
Июль 2006 г.

С. Ким

Для першокурсників

Н у ось ти вже й з нами, першокурснику! Нарешті відчуваєш безмірну гордість, що зміг у наш скрутний час вступити до смирного Київського будівельного та приєднатися до нашої великої та дружної сім'ї. Одразу мушу тебе застерегти: у студентському середовищі панують свої звичаї, закони і традиції. Щоб жити, трудитися і навчатися, треба знати ці правила.

Перше і найголовніше право кожного, хто навчається в КНУБА, не забувати традиції, які існують тут вже протягом 76 років (справді, такий вік має наш заклад!) і створювати самим нові традиції, які підтримуватимуть вже ваші нащадки.

Оже, що такі студенти загалом та студенти Університету Будівництва і Архітектури, зокрема? Звичайні різні люди створюють про студентів досить-таки неправильне уявлення. Мовляв, такі-от вони нехороші, невиховані, поводяться негарно та й взагалі... Так, серед величезної кількості студентів трапляються і такі "екземпляри", але вони стоять на черзі до вигнання зі студентської родини, оскільки створюють хибне враження про студентів.

Насправді головною ознакою, яка характеризує студента, мала би бути спрага до знань. На жаль, далеко не завжди студент хоче вчитися. І це чи не найбільша проблема сьогодишньої школи високої освіти. Проте потяг до знань справді існує. Автор цих рядків, використовуючи свої багатий студентський досвід, може з упевненістю стверджувати, що коли людина вступила сама, то бажання є і вчитися вона буде! Але трапляється, що згодом цікавість спрямовується в інше русло і замість вивчення предметів та курсів, підготовки до складання заліків та іспитів новоспечений студент починає досконало вивчати нічні заклади великого міста та ставити психологічні дослідження на дівчатах третього поверху. Тому тобі, першокурснику, насамперед варто згадати простий закон студентського життя: якщо хочеш стати фахівцем у своїй галузі, спеціалістом, якого поважатимуть у майбутньому колеги, то варто не сходити з єдиного правильного шляху, а отже – насамперед учитися, здобувати знання та вміння, які згодом можна буде використати.

Ніхто не стверджує, що не треба відпочивати – звісно, що треба, але

при тому пам'ятати, що на все свій час і своє місце. Крім того, я сто разів подумав би перед тим, як вирішити, де і як провести свій вільний час. Адже сьогодні з'являється безліч нових можливостей: пізнати тасмачі давнього Києва, відкрити для себе чудовий світ архітектури та мистецтва, відвідати знамениті місця, нарешті – насолодитися чудовою природою дніпровських схил. Хіба це не краще від банального нічного клубу з тютюновим димом та гуною музикою? Хоча кожен обирає сам...

Другий, не менш суттєвий момент – це нові знайомства. У тебе тепер щонайменше двадцять "братів" та "сестер" – однокурсників. Це твоя мала сім'я. Тепер у тебе з нею спільні проблеми, іспити, конспекти та курсові, свята та будні, трагедії та радісні хвилини. Ви всі дишете одним повітрям, в якому відчувається книжковий пил, аромат знань, ви будете писати на одній дошці одним і тим же шматком крейді та читати один і той самий підручник, узагалі житимете під одним дахом. Від стосунків у цій сім'ї залежить добробут усієї родини. Чи не найголовнішою роллю тут відіграє харизма вашого старости.

Він – вождь, який повинен вести за собою та брати відповідальність на свої плечі. Проте не наслідуйте на нього зі своїми проблемами з першого ж дня. Адже він, як і ви, щойно вступає у нове життя, йому теж важко звикнути до нових законів та порядків.

А загалом уже після першої сесії ви всі станете справжніми студентами, бо пройдете те бойове хрещення, яке проходить кожен. Головне, звичайно, не розгубитися, сконцентрувати свої сили в потрібному напрямі, бути активним та послідовним. Крім усього іншого, в КНУБА є багато можливостей реалізувати себе. Ваша улюблена студентська "А+В" писала про це, пишіть і писатиме надалі. Її читав увесь Університет. У нас часто відбуваються різноманітні конкурси, конференції, фестивалі та змагання. Це славнозвісна "Візитна картка везу", фестиваль студентського театру, естрадного мистецтва (STEM), всестудентський конкурс "Міацо" та багато інших, де колективні художньої самодіяльності КНУБА вже багато літ отримували призові місця. На них кожен може виявити свої здібності й таланти.

Таким чином, дорого першокурснику, обличчя будь-якого навчального закладу – це ті люди, які в ньому навчаються та працюють, тому не забувайте про що свою роль. Учитесь та працюйте на благо рідної держави.

В'ячеслав Т.,
випускник університету 1981 року

Останній дзвоник

"Ось і відшуміли студентські літа..."

Так сказав ректор університету, д.т.н., професор Анатолій Михайлович Тугай випускникам. Свято останнього дзвоника відбувалося 30 червня та 1 липня 2006 року. Як і завжди на душі у всіх радісно, і разом з тим сумно. "Тепер ми, викладачі, будемо звертатися до Вас: "Наші колеги". Від сьогодні будете вже згадувати ваших викладачів: інколи добрих, інколи прискіпливих... Ми вчили вас будувати, вміти вирішувати завдання, але не всього можна одразу навчити. **Головне — ми заклали у Вас Цеглинку. Тепер Ви високо несіть прапор університету. Слава його тепер — Ви... У добрий час!"**

У цей день випускникам будівельного факультету вручено було 40 дипломів про вищу освіту. Частина з них — відмінникам — дипломи вручав ректор. І це запам'яталося назавжди.

Щірі слова почули випускники й від свого декана — Григорія Михайловича Іванченка: "Ви — на порозі нового життя, яке може бути й непростим, тому необхідно бути сміливими, наполегливими, зваженими. Ви маєте го-

ловне — молодість. Інтелект, отриманий у вищому навчальному закладі, сприяє розвитку людини, підвищує життєвий добробут, культуру, розширює її багатство у світі. Бажаю вам продовжувати традиції університету й не забувати своєї Альма Матер!"

У цей же день в аудиторії 348 вручали дипломи випускникам факультету ГСУТ. Щірі побажання для молодого покоління будівельників факультету геoinформаційних систем і управління територіями лунали з вуст їх декана д.т.н., професора Степана Петровича Войтенка. Юнакам, які закінчили підготовку на військовій кафедрі з питань цивільної оборони було присвоєно військове звання "молодший лейтенант запасу" й вручено офіцерські погони.

Професор кафедри міського будівництва Є. О. Рейцен на закінчення заспівав випускникам гімн факультету ГСУТ, автором якого він є. Студенти сприйняли його щиро, стоячи. Хай всім щастить!

Підготувала **Н. СЕРЕДНЯК**, студісор газети

Наша еліта

Вручено диплом спеціаліста

Протягом всіх п'яти років навчання в університеті студент будівельного факультету **Ігор Гудим**, окрім навчання за фахом, старанно й активно співпрацював з вузькою газетою "Архітектура й будівництво". Він випробовував себе у ролі дописувача, адже студентські роки це якраз і є період експериментів. А раптом із вас вийде кращий журналіст, ніж математик, економіст чи інженер!

брали рушницю з плеча на руку, потім піднімали над головою, повторюючи цей прийом кілька разів. Потім почали махати білими стрічками, що мало означати, напевне, пропозицію здаватися в полон. Як виявилось пізніше, атакуючі були п'яні. Я та більшість бійців не раз брали участь в боях, були обстріляні, але й нам було децю моторошно й неприємно дивитись на цей "парад"... Я віддав наказ: без команди

Як редактор нашої багатотиражки, можу сказати, що в нашого "головного" студентського кореспондента це виходило найкращим чином. Через газету він розповів молоді багато цікавого: і про приятеля, який навчався в Греції та розповідав Ігореві про умови й можливості навчання в країні, побут грецької студентської молоді, історичні та географічні відомості. Цікавими були його матеріали про відпочинок студентів у Карпатах. Великий успіх у молодого й старшого покоління мало інтерв'ю, яке взяв юнак в учасника бойових дій під час Великої Вітчизняної війни Трохима Кириловича Іванченка. І назвав хлопець своє інтерв'ю дуже влучно: "Всім смертям на зло". Ось витримка зі спогадів ветерана: "На все життя мені запам'ятався один бій при обороні Києва влітку 1941 року. Якщо пам'ять мені не зраджує, відбувся він у кінці серпня. Перед нашим підрозділом командування поставило завдання — не дати прорватися гітлерівцям до Дніпра. Рота, якою я командував, зайняла оборону біля села Сенявки Канівського району. Вирили окопи повного профілю, буквально зарившись у землю. В перший день відбили кілька атак ворога. А наступного дня десь в обідню пору, гітлерівці пішли в психічну атаку. Ішли вони як на параді, під музику духового оркестру, у три ешелони. Мабуть, по команді

не стріляти, підпустити ворога поближче і вдарити вогнем метрів з 40—50, потім закидати атакуючих гранатами і піднятися в штикову атаку. Для підбадьорювання бійців кілька раз повторив цей наказ спокійно й голосно. Перша шеренга лягла майже повністю, розсіяли і другу, а фашисти лізли й лізли по трупах в атаку. Тут зненацька нас підтримала приципльним вогнем наша артилерійська батарея. Врешті, не витримавши шквального вогню, гітлерівці, хто лишився живий, кинулись навтірці. А їм услід пронісся вогненний смерч. Ми захлиналися від радості перемоги. В цей День фашисти не просунулись ні на крок уперед".

Мені дуже приємно розповісти про Ігоря — одного з найкращих студентів студентської газети. Завдяки співпраці з пресою університету Ігоря Гудима знали багато людей: і студенти, і викладачі, і співробітники деканату. За успішну роботу в газеті хлопець кілька разів отримував грошову премію на День свободи преси, а за популяризацію української мови був нагороджений подякою мера міста з цінним подарунком.

Щиро вітаємо тебе, Ігоре, з отриманням диплому спеціаліста та закінченням нашої університету.

І. ГЕРАЩЕНКОВА, редактор газети

Запрошуємо до співпраці

Випробуйте себе в ролі дописувача

Запрошуємо до співпраці з студентською газетою всіх, хто бажає висловитися, спробувати розповісти про свої міркування з питань, які турбують вас й студентське товариство. Адже є багато тем, стосовно яких газету цікавить ваша думка. Тож не соромтеся, заходьте до редакції (Головний корпус, 6 поверх, кім. 601а), приносьте свої твори, фотографії, малюнки. Ваші публікації мають шанс з'явитися у друкованому вигляді. Отже, ми готові до співпраці. А ви?

Диплом про вищу освіту випускникам **В. Терешкевичу** та **Л. Струмінській** вручає ректор д.т.н. **А. М. Тугай**

Диплом отримала **Катя Рибак**

Студенти ГСУТ слухають гімн факультету

ЦИФРИ ПРО КНУБА

* З 1931 по 2006 рік КНУБА підготовлено понад 64 тисячі фахівців, в т. ч. для 80 країн світу.
* На 6 факультетах університету готують фахівців із 22 спеціальностей, 15 напрямків і навчається близько 8 тисяч студентів.
* Навчальний процес забезпечують 50 кафедр та їх висококваліфікований науко-

во-педагогічний склад, який нараховує понад 630 вчених з науковими ступенями та званнями, серед яких близько 90 докторів наук, професорів.

* Із стін університету вийшли 2 Герої Радянського Союзу, понад 70 лауреатів Державних премій, заслужених діячів науки, лауреатів премії ім. Т. Шевченка, 4 Герої України.

ЧИ В НАШІЙ КРАЇНІ ЦІНЮЮТЬ ЗНАННЯ?

Блиц-інтерв'ю

Цей скарб у вогні не згорить, і ворог його не вкраде. Він назавжди залишиться з вами і повсякчас може стати у пригоді. Ця вартість — чи не найбільша окраса кожної людини, підстава для гордості й шани. Маємо на увазі знання, інтелект, ерудицію — те, що робить нас істотами шляхетними й інтелігентними. Та, правду кажучи, нині цінність знань в Україні трохи применшена, викривлена. Деякі юнаки та дівчата ростуть з переконанням, що все на світі можна купити. Навіщо, мовляв, докладати зусиль, сидіти над книжками, ходити на лекції, якщо батьки влаштують на роботу так само, як "запхали" в обраний заклад високої освіти?

На щастя, далеко не всі так думають, про що свідчить опитування юнаків та дівчат, зроблене студкором газети **Наталкою Баран**.

Борис КАРПЕНКО, II курс КНУБА
"Наші студенти — не дуже"

Наші студенти — не дуже... Два місяці тому я був у Німеччині й мій провести паралель, як молодь навчається там і тут, тож зробив висновок, що порівняно з їх студентами наші просто не вчаться. Там студенті ставляться набагато відповідальніше до навчання, вони знають, чого хочуть, і їм відповідно держава дає більше, ніж у нас.

Олександр ІВАНЧЕНКО, випускник КНУБА
"Раджу всім добре вчитися"

На мою думку, знання у нас не зовсім цінують. Я працюю за спеціальністю у комп'ютерній фірмі. Знайшов роботу ще як був студентом. Мене взяли тому, що мав непогані знання і досвід. Тому порадувати всім студентам не гаючи час і відповідальніше ставитися до навчання.

Галина ДЕМЧИК, студентка III курсу
"Роботодавці вимагають знань"

Знання, на мою думку, нині належно оцінюють. Приймаючи на працю, роботодавці вимагають добрих знань. Але для того треба дуже багато самостійно працювати над собою. Не всі навчальні заклади сприяють підвищенню ерудиції студентів. Немає належної технічної бази, підручників, не всі викладачі відповідають потрібному рівневі.

Оксана та Ольга РЕПТИНСЬКІ, студентки I курсу КНУБА та НАУ
"Успіх у тих, хто знає більше"

Знання треба цінувати, позаяк наука йде вперед. Уже так не буде, як було раніше. Тепер ситуація змінилася, це навіть було видно під час вступу в університет: мали успіх ті, хто більше знав. Також видно з того, як випускники ВНЗ потім знаходять собі працю — за свої знання. Ми покладаємо великі надії на навчальний заклад.

Міркувала **Н. Баран**

Видатні зодчі

75 років — від початку заснування нашого навчального закладу — існує архітектурний факультет. Працювали у ньому видатні зодчі, люди високої культури, всебічних знань, рідкісного таланту. Серед них О. М. Вербицький, В. А. Обремський, В. Г. Кричевський, С. М. Колотов та ін., які заклали фундамент зодчеської школи архітектурного факультету КІБІ. Так, минулого року виповнилося 130 років вже названому професору Олександрові Матвійовичу Вербицькому. Про нього говорили — "це міф факультету, його виток і основа, вчитель покоління викладачів, талановитих зодчих". Як будівничий з кінця 90-х XIX ст., він працював при зведенні Київського політехнічного інституту, Київської опери, саме його було запрошено до журі конкурсу на повоєнну відбудову Хрещатика. У 2007 році виповнилося 120 років з дня народження вченого-мистецтвознавця, професора кафедри архітектурного проектування КІБІ Сергія Олексійовича Гілярова. Під час війни (1941—1943) він був директором Музею західного мистецтва при Академії наук України. Цікава деталь: співпрацюючи в музеї, С. О. Гіляров мав ряд наукових розвідок, а саме: ним були "відкриті" твори старих майстрів, зокрема "Адам і Єва" Л. Кранка, який у 1927 році знайшли у Троїцькій церкві на Великій Васильківській вулиці і запропонували оглянути. Це відкриття твору стало подією загальноєвропейського масштабу...

Розповідаючи про архітекторів, не можна не сказати і про сучасний архітектурний факультет університету. За 75 років свого існування КНУБА змінив кілька назв і адрес. Спочатку університет знаходився на вул. Чкалова (нині О. Гончара), потім на вул. Пирогова, пізніше — бульвар Шевченка, і, нарешті, Повітрофлотський проспект, 31, що на Солом'янці.

Протягом 20 років КІБІ, як вуз називають її понині, розбудовувався. У 1963-му — було перше велике свято: студенти, викладачі, співробітники отримали новий центральний учбовий корпус. Після цього заклад весь час розширював свої площі, будувався, зростає: актовий зал, спортивний корпус, нові учбові корпуси, лабораторії...

У 1982-му в КІБІ було чергове свято. Студенти-архітектори отримали новий учбовий корпус архітектурного факультету площею 14567 кв. м учбової площі. За словами тодішнього ректора вузу, д.т.н., чл.-кореспондента АН УРСР, професора Ю. О. Ветрова, "такий учбовий корпус — єдиний в Радянському Союзі. Тут кожен студент має постійне, закріплене за ним, робоче місце, а кож-

ФАХІВЦІ НА УСІ ЧАСИ

Професійні свята будівельників та архітекторів випадають на період літніх канікулів та відпусток. Перше липня — День архітектури України, 13 серпня — День будівельника. Всі представники цих чудових професій завжди пам'ятають про них та про відомих представників свого фаху. Сьогодні студентська газета приділяє увагу декільком видатним фахівцям епохи — архітекторам і будівельникам — і розповідає про тих, хто заклали фундамент свого фаху.

на учбова група має свою, закріплену за нею, аудиторію". Такого тоді не мав жоден вуз країни. І це, зрозуміло, сприяло підвищенню якості підготовки архітекторів. "Архітектурний корпус тоді був споруджений в найкоротші строки — 27 місяців", — згадував керуючий трестом "Київміськбуд" А. Судаков. "Такий строк здачі об'єкту став можливим тому, що безпосередню участь в будівництві брав колектив КІБІ, майже половину робіт виконано студентськими будівельними загонами. Широко використовувались прогресивні методи праці — бригадний підряд, акордно-преміальна оплата і ін. Багато зусиль доклали й міські та районні організації". Щоб ввести в дію корпус студенти з радістю працювали на суботниках, ладнали дошки, столи, мили вікна, утеплювали корпус, прибирали територію. Отже, все сяло чистотою й було на своїх місцях!

І на закінчення: за роки своєї діяльності архітектурний факультет дав переконливе свідчення, що він є справжньою Архітектурною школою, визнаною як в Україні, так і за її межами.

Студенти-архітектори у вестибулі свого навчального корпусу

Ти потрібний, будівельнику!

Справді, будувати необхідно було завжди: і промислові об'єкти, і лікарні, і розважальні заклади, і власне житло.

Випускники Київського національного університету будівництва і архітектури, отримавши в стінах альма-матер величезний фаховий, творчий і громадянський заряд, служили й служать обраній справі і на найвищих постах у державі, і в далекій провінції. Але хоч би куди закидали їх доля, вони горді тим, що навчалися в Київському будівельному.

Його закінчили народний депутат України, недавній президент АП ХК "Київміськбуд" В. А. Поляченко, президент "Укрпроектреставрація" М. І. Орленко, управляючий 6-им трестом ХК "Київміськбуд" В. І. Даниленко, экс-мер міста О. О. Омельченко. До речі, випускником КНУБА є й голова Солом'янської в місті Києві районної держадміністрації І. П. Сидоров. Не буває року, щоб Іван Петрович не прийшов до Альма-Матер провести у майбутнє трудове життя молодих фахівців будівельної справи або, навпаки, не зустрів добрим словом новий завіт першкурсників, які обрали для себе цю професію.

У КНУБА формувалися покоління фахівців будівельної справи, творчих інтелегентних людей, науковців. Вони зробили гідний внесок у розвиток освіти, науки, успішно-політичної думки. Не можна не

згадати й тих, хто допоміг їм стати інженерами-будівельниками, науковими працівниками, викладачами. Серед них Ф. П. Белянкі, М. С. Будніков, Д. В. Вайнберг, М. Д. Жудін, М. В. Корноузов, Б. М. Лобаєв, Ю. Д. Соколов, В. М. Ярн й ін. Їх імена стали гордістю будівельної науки. Так, Микола Дмитрович Жудін брав участь у проектуванні моста ім. Є. О. Патона через Дніпро, плавального басейну Київського військового округу, Палацу спорту в Києві й ін.; професор Будніков розробив теорію поточного будівництва, що була реалізована не лише в Україні, а й в СРСР та закордоном; професор Соколов розробив теорію фільтрації ґрунтових вод й ін.

"Чоловек создан на Земле творить добро людям" — це слова з останнього листа до людей від Давида Веніаміновича Вайнберга — людини величезного наукового таланту та глибокого патріотизму, видатного вченого й педагога у галузі теорії споруд, доктора технічних наук, професора, людини дивовижної наукової інтуїції. З професійним святом Вас, майстри будівельної справи!

I. ТОМАЩУК

студжор газети, III курс КНУБА

Голова Солом'янської в місті Києві районної держадміністрації І. П. Сидоров вручає Подяку за відмінне навчання нашому студенту

Відомі вчені КНУБА

"Понад 50 років життя доктор технічних наук, професор Павло Іванович СЕМЕНОВ присвятив нашому університету. Під час Великої Вітчизняної війни у 1942 р. він закінчив Куйбишевський інженерно-будівельний інститут за фахом інженер — будівельник. З 1945 р. став аспірантом доктора технічних наук, професора, члена-кореспондента Академії наук УРСР, Заслуженого діяча науки і техніки УРСР М. В. Корноузова на кафедрі будівельної механіки КІБІ. У 1948 р. успішно захистив кандидатську на тему "Деякі найбільш методи розрахунку кінцевих деформацій згинання". Після цього й до виходу на пенсію у 1999 р. Павло Іванович працював спочатку на кафедрі будівельної механіки (до 1952 р.), а пізніше на кафедрі опору матеріалів університету, яку очолював протягом 10 років (1971—1981рр.). Хотілося б назвати викладача кафедр нашого закладу, з якими Павлу Івановичу довелося працювати. Це к.т.н. Г. Г. Влайков (кафедра будівельної механіки), к.т.н., професор Л. Т. Шкельов, кандидати технічних наук, доценти: В. Ф. Єрьоменко, Ю. П. Нікітін,

Навчав, працював і творив

75-літня історія КНУБА багата наполегливою працею своїх викладачів, науковців і співробітників, які зробили значний внесок у розвиток вітчизняної та світової освіти в галузі будівництва та архітектури.

Гортаючи сторінки історії університету редакція газети "Архітектура і будівництво" пропонує спогади ст. викладача кафедри опору матеріалів Миколи Олександровича Пеклова, присвячені 90-й річниці з дня народження видатного педагога і науковця Павла Івановича Семенова.

Р. М. Сазонов, С. В. Обремський, А. А. Одинець і автор матеріалу. Багато серед цих імен вже на залуженному відпочинку, а деяких вже нема з нами.

За роки педагогічної діяльності асистентом, доцентом і професором кафедр П. І. Семенов брав участь у підготовці кількох тисяч інженерів-будівельників. Лабораторні і практичні заняття, які він проводив, завжди були змістовними і насиченими цікавими задачами. Лекції вражали високим професіональним рівнем і лаконічним викладенням матеріалу. Саме ця риса — поєднання експериментального і аналітичного підходів при розв'язанні задач — була притаманна Павлу Івановичу і як вченому, перу якого належить багато наукових статей, декілька монографій багато наукових статей, декілька монографій і навчальних посібників загальним обсягом приблизно сто друкованих аркушів. Коли я був студентом, Павлу Івановичу був моїм першим викладачем, який проводив у нас лабораторній роботі з опору матеріалів, а вже з 1948 року я став його колегою по кафедрі. Отже, понад півстоліття ми працювали поруч.

Відомо, що праці науковців поділяються на такі, де вирішуються принципово нові задачі, які потре-

бують принципово нових методів їх розв'язання, і нові задачі, вирішення яких можна досягти за допомогою відомих методів. Але це не робить ці задачі простішими. Шкороше зовсім навпаки. Застосування відомих методів до вирішення нових задач може потребувати більших зусиль для отримання конкретних результатів. Саме така задача — дослідження напружено-деформованого стану і стійкості анізотропних тонкостінних стержнів — і була темою докторської дисертації Павла Івановича, яку він захистив у Московському інженерно-будівельному інституті у 1983 р. Усі експериментальні дослідження, що стосуються зазначеної теми, було виконано у лабораторії опору матеріалів КНУБА безпосередньо автором. Одночасно було отримано й авторські свідоцтва Комітету у справах винаходів та відкриттів при Раді Міністрів СРСР.

Педагогічна і наукова діяльність Павла Івановича Семенова зробили значний внесок у розвиток і становлення КНУБА. Добрі спогади про Павла Івановича зберігаються серед його учнів і співробітників кафедри й університету."

М. ПЕКЛОВ,

ст. викладач кафедри опору матеріалів

Пам'яті татинцю
ЗАМІСТЬ КВІТІВ
НА МОГИЛУ

Другого вересня минає три місяці як з нами нема доктора архітектури, професора, дійсного члена Української академії архітектури, іноземного члена Російської академії архітектури та будівельних наук, почесного члена Міжнародної академії архітектури, заслуженого архітектора України, лауреата Державної премії України в галузі архітектури й премії Ради Міністрів СРСР Ігора Олександровича ФОМІНА.

Покоління студентів, аспірантів КНУБА, викладачів, співробітників, учнів, друзі й усі, хто знав Ігора Олександровича, зберігатимуть у серці добро пам'ять про нього.

Народився 17 червня 1927 року у Києві. У віці 22 років закінчив Київський інженерно-будівельний інститут, а вже у 1953 р. — аспірантуру Української академії архітектури. Одержавши науковий ступінь кандидата архітектури, був призначений до Інституту містобудування в системі Академії архітектури, де працював близько 30 років. Ігор Олександрович пройшов шлях від молодшого наукового працівника до завідуючого відділом районного планування.

Близько чверті століття віддав учений і педагогічний та науковій роботі в нашому університеті. Починаючи з 1982 року, він очолює кафедру містобудування архітектурного факультету КНУБА. Є автором близько 200 друкованих праць, серед них 8 монографій і навчальних посібників, зокрема: "Основні теорії містобудування" (1997), "Розвиток городів в промислових районах. Планувальні аспекти" (1974), "Город в системі населених місць" (1986), "Основы районной планировки" (разом із В. В. Владіміровим, 1995), "Художник и время" (2002).

І. О. Фомін — один з авторів проектних розробок найбільш значимих місто-

будівних та планувальних об'єктів. Серед них генеральні плани Києва (1964, 1986 років), генеральна схема розселення, зберігатимуть у серці добро пам'ять про нього.

Його діяльність на кафедрі містобудування є великою кузницею наукових кадрів для архітектури. Під його керівництвом захистили дисертації 20 кандидатів наук, він був науковим консультантом докторських дисертацій. Професор Фомін був головою спеціалізованої вченої ради із захисту докторських (кандидатських) дисертацій при Київському національному університеті будівництва і архітектури.

Ігор Олександрович Фомін прожив життя, сповнене невтомної творчої праці: він шукав, учив, давав путівку в життя своїм учням...

Пам'ять про нього житиме довго...

Учні, друзі, співробітники кафедри

Київ 100 років тому...

На нагорбах київських...

Нині живемо на початку XXI століття. Здається, що тепер час потрясіння, коли все руйнується, ситуація критична... А як було 100 років тому? Як діяла Київська міська дума у 1906—1910 роках, чи мали люди радісні події, досягнення в своєму місті, чи відбувався якийсь підйом? У спогадах киян того часу зазначалося, що за кілька років своєї відсутності киянин не міг оторожіти. Лише за 10 років — з 1900 до 1910 населення нашого міста зросло на 200 тисяч жителів. Це велика цифра. Для такої кількості громадян місто необхідно було розбудовувати. І на берегах Дніпра збудували нове місто.

Перші багатоповерхівки

Нові київські мжарочоси з'явилися тому, що архітектори та ті, хто замовляв велику споруду, мали величезне бажання прикрасити рідне місто, зробити більш стильним, подібним до найкращих світових зразків.

Київська міська дума, 1907 рік

Новий Київ будували видатні зодчі. Деякі вулиці нашого міста на початку століття не поступалися красою та зручностями найкращим європейським кварталам. Лише за 4 роки з 1906 до 1910 у Києві звели 1021(!) споруду чудової архітектури.

Так, найкрасивішу вулицю Києва **Городецького** (колишні назви: з 1919 року — Карла Маркса, ще раніше на честь відомого київського архітектора — Миколаївська) було прокладено 1897 року на території тодішнього **Меринівського саду**, що належав легендарному лікарю Києва Фридриху (Федору) Мерингу. У Київському університеті Федір Федорович читав судової медицини; як практикуючий лікар очолював госпітальну терапевтичну клініку, постійно безкоштовно лікував бідноту міста.

Забудова вулиці здійснена була протягом 5—7 років дохідними будинками у стилі віденського модерну (архітектори Е. П. Брадтман і П. І. Шлейфер). У збудованому того часу готелі "Континенталь" зупинялися найвидатніші митці — поети, письменники, актори, зокрема В. Маяковський (1906 р.), І. К. Карпенко-Карий (1907), І. С. Нечуй-Левицький (1912). У 1903 році спорудили цирк Крутикова (на його фундаменті побудовано сучасний кінотеатр "Україна"). У приміщенні цирку, завдяки його досконалим акустичним даним, відбувалися також концерти видатних вітчизняних і зарубіжних співаків — Ф. І. Шаляпіна, Л. В. Собінова, М. І. Литвиненко-Вольгемут, італійців Тітта Руффо, М. Баттістіні та ін.

Велике місто потребувало розвитку торгівлі. Безліч крамниць з'явилося відразу ж, навіть на другорядних вулицях, що, в свою чергу, пожаваило їх "тихе життя", створило нові робочі місця. З'явилися нові банки, агентства, представництва...

Упорядкування вулиць

Дума на початку минулого сторіччя переймалася станом системи водопостачання та якістю питної води, боротьбою із зсувами ґрунту, обслуговування вулиць, встановлювала на них ліхтарі. У центрі застарілі газові та газові (тобто керосинні) ліхтарі замінювали на електричні. А "секонд хенд" переносили туди, де ліхтарів не було ніколи, так само чинили й зі ста-

Вулиця Городецького на початку XX століття. Готель "Континенталь"

рою бруківкою: у центрі з'являлася європейська бруківка, а кругляк переносили на околиці — туди, де раніше були лише ґрунтові доріжки.

Якраз у цей час, коли генерал-губернатором Києва був граф Олексій Павлович Ігнат'єв, на "окраїні" — Солом'янці було сплановано і прокладено нову вулицю — **Ігнатівську**. Нині вона відома як вул. Урицького. На ній виважували сквери, встановлювали ліхтарі та укладали бруківку. Вулиця поєднувала Солом'янку із центром міста, доходила до вулиці Толстого, тодішньої **Караваєвської**, названої так, до речі, на честь Володимира Опанасовича Караваєва, знаменитого професора хірургії очних хвороб, гордості і слави університету св. Володимира.

Одвічний головний біль

Головний біль Києва в усі часи — якість питної води. Водогічне товари-

ство постійно наполегливо вимагало від Думи підвищити тарифи на воду, намагалося довести, що це поліпшить її якість. Натомість Міська дума доставляти вважала, що обов'язок доставляти чисту воду — дніпровськй чи артезіанськй — у достатній для населення кількості лежить цілком на Водогічному товаристві. І завдяки титанічній праці Думи місто 1910 року отримувало чисту артезіанську воду. І якби концесіонери товариства не відмовлялися виконувати контракти, Дума міста добилася, щоб водозовози, не підвищуючи ціни, доставляли на околиці (де не було централізованого водогону) вже кип'ячену воду, що зменшило небезпеку захворюти на холеру... Отже, за визнанням городян початку XX століття, Київська дума витрачала громадські кошти так, що люди були задоволені.

І. ГЕРАЩЕНКОВА

Наша історія

Історія й культура давньої Київської землі надзвичайно багата на старовину. Не так давно наша газета розповідала читачам про Свято-Введенський чоловічий монастир XIX століття, розташований у Києві на Печерську (вул. Московська, 42), познайомила і з православною газетою "Золоті колокола", редактором якої є Ієродіянко о. Авенір (Осауленко). Саме тоді редактор цієї газети розповідав студентам КНУБА про своє паломництво по святих містах в Ізраїлі, показав цікаві фотографії. Сьогодні він пропонує познайомитися ще з одним православним обителлю, яка знаходиться на південній захід від столиці, — Свято-Богородичним Ризоположенеческим чоловічим монастирем.

"Ризоположенеческий чоловічий монастир розташований у селі Томашівка Фастівського району Київської області. Перші згадки про це село відносяться до XVII століття. Село було засновано й названо на честь ватажка загону повстанців Томаша, по церковному — Фомчи, що загинув у бою зі шляхтичами. Над його могилою був насипаний курган, а згодом його товариші побудували на березі Ірпіння три хати, які поклали початок поселенню.

1796 року за новим стилем імператриця Катерина II подарувала Томашівку князеві Григорію Олексійовичу Довгорукую замість маєтку, який несправедливо в нього відняли. Три роки потому, 10/23 березня 1799р. Павло I підписав князеві Довгорукую жалувану грамоту на вічне й потомственне володіння Томашівкою. При Павлі I князь Довгорукий служив капітаном над Галерією Гаванію, потім був начальником повітового ополчення й командиром шляхетного батальйону.

Через 14 років князь Довгорукий за 30 тисяч червінців продав маєток. Томашівка стала належати польським дворянам Яну Непому-

Культура землі Київської. Томашівка

мудькому-Хосецькому та його дружині Катерині, нащадки яких й володіли нею понад 100 років.

До наших днів зберігся палац у цегельному стилі, побудований у 1903 році за проектом архітектора Валеріана Куликовського. Своїми обрисами палац подібний до замка з його головною баштою-донжонном і вікном-еркером, характерними для замкової архітектури. Він схожий й до церкви Вітовта початку XV століття в Каунасі. Саме тут архітектор починав свою будівельну діяльність. Шатрові верхи палацу бувають спогади про біблійні намети, пастушачі житла, а фігурні стовпчики огороження веранди у вигляді квіток дикого граната нагадують про Суламфіт, що опускається в горіховий сад подивитися чи розпустилися гранатові яблука. Архітектор Валеріан Іванович Куликовський родом із Вільноса, закінчив будівельне училище в Санкт-Петербурзі. Він побудував п'ять православних церков і каплиць, а також вокзал у Фастові, будинок Управління південно-західних залізниць й будинки в Києві, Каунасі та Забайкаллі.

Про внутрішнє оздоблення палацу відомо небагато. В одному із двох салонів, прикрашених ліпниною, були картини відомих польських художників Герсона, Лессера й Леоффлера на історичні теми. Зображували вони польських королів Ягайла і Яна III. В іншому салоні стояли меблі з цінної деревини, оббиті тонкою шкірою — сап'яном. У ідальні висіли портрети Яна Непомуцького-Хосецького і його сина Петра; в бібліотеці зберігалися сімейні реліквії. Майже у всіх приміщеннях палацу були встановлені кахельні печі — білі з медальйонами, за тодішнього модою, а також, і кольорові, більш відповідні місцевим смакам. Художницею кахлю була Єва Станіславівна Куликовська, дружина ар-

хітектора палацу. За її ескізом ще в 1876 році була виконана статуя св. Архангела Михайла для шпильки міської думи на київському Хрещатику. Кахлі для печей виробляли в Києві на заводі Йосафата Андришевського, інженера-хіміка, що протягом декількох років вивчав керамічну справу у Швейцарії. Цей завод свого часу виготовив 50 керамічних розеток для прикраси купола Свято-Михайлівського Золотоверхого Собору в Києві. Підлоги у вестибулі й на веранді томашівського палацу були з метлахської плитки, що відрізнялася більшою міцністю, ніж граніт або базальт. Такі підлоги прийшли у свій час на зміну чужинним підлогам у Свято-Успенському соборі Києво-Печерської лаври. Майже скрізь у палаці були встановлені дубові паркетні. У салоні з вікном-еркером й у кімнаті з лоджією були підлоги, травлені під екзотичне чорне дерево. Стіни початку фарбувалися в сірі, бежеві й окристі тони, іноді в теракотові й рожеві. У багатьох кімнатах стелі прикрашали розетки й карнизи. Деякі елементи ліпного декору бронзувалися.

Поруч із палацом був побудований флігель. Цілком імовірно, тут були кухня, кондитерська, хлібопекарня, буфетна та жили ключицями й прислуга.

Багато часу ця дворянська садиба та живописний ландшафтний парк були в запустінні: споруда постаріла, декор інтер'єру був утрачений. У серпні 2000 року рішенням держадміністрації Фастівського району колишній палац Хосецьких було передано монастирю.

Спочатку тут облаштували домову церкву, де розмістили циліндрні ікони, тут знаходяться шановані святині. Так, Намісник

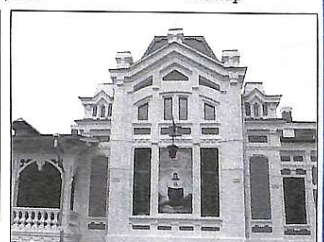
Зовнішній вигляд палацу Хосецьких

Вітальня

Інтер'єр домашньої церкви

Вигляд палацу збоку

Київського Свято-Введенського монастиря архимандрит Даміан на честь заснування обителі подарував церкві образ Божої Матері "Всех скорбящих радость". Ця шанована ікона є списком XIX століття з одноїменної київської чудодійної ікони. Паломники можуть приклястися до гробниці із частками мощів преподобної Димитри, засновниці Київського Введенського монастиря, схимонахині Олімпіади, ігумені Арзамаської жіночої общини.

Нині монастир упорядковував територію обителі: у природному ландшафтному парку розміщено просторі вольтери з екзотичними птахами, що нагадують про благодатну природу, красу східних монастирів. Садибу зі сходу обмежує срібна стрічка річки Ірпінч. Чиста прозора вода, тиха, майже непомітна течія річки допомагають забувати тривоги й хвилювання життя".

Голова

о. АВЕНІР, Ієродіянко, редактор газети "Золоті колокола"

P.S. Запрошуємо студентів відвідати нову православну обитель Київської землі — Свято-Богородичний Ризоположенеческий чоловічий монастир у Томашівці.

Спорт

ЗНАЙ НАШИХ!

Відомо, що найдієвішим методом виховання є власний приклад педагога. І притому не одноразовий приклад на підтвердження конкретного уроку, а все життя – зразок цілеспрямованого поступу в справі, яку обрано, повний відданості роботі, колективу, учням, студентам, вихованцям, спортсменам. Але це ще не все. Тому що є ще сім'я, друзі, суспільство, яким також необхідно

віддавати час та сили. Саме за такими законами живе й така "філософія життя" сповідає завідувач кафедри фізичного виховання й спорту нашого університету, кандидат технічних наук, професор Станіслав Михайлович Канішевський. Він також вимагає цього й від підлеглих, колег. Особливо це стосується пропаганди викладачами кафедри серед студентської молоді здорового способу життя.

На початку літа, з 6 по 9 травня 2006 року, у Донецьку в 50-ти метровою закритому плавальному басейні Донецького національного університету проходив ІV-й відкритий чемпіонат Донбасу з плавання у категорії "мастери". Основні цілі та задачі подібних змагань полягають:

- 1. Пропаганді здорового способу життя в цілому;
2. Популяризації плавання у країнах співдружності;
3. Залучення в спортивне життя колишніх спортсменів та любителів плавання;
4. Виявленні найкращих плавців серед ветеранів, вдосконаленні їх майстерності;
5. Зміцненні дружніх зв'язків між клубами ветеранського плавання країн СНД (зокрема, України, Росії, Білорусі та ін.).

Загальне керівництво змаганнями здійснював Донецький обласний спортивний клуб "Майстри плавання Донбасу". Проведення змагань було покладено на суддівську колегію, затверджену клубом заздалегідь. Змагання проводились за правилами

ми FINA (Міжнародної організації зі спортивного плавання), під час проведення змагань встановлювалися наступні вікові категорії (групи) для учасників: А(25-29), В(30-34), С(35-39), D(40-44), E(45-49), F(50-54), G(55-59), H(60-64), I(65-69), J(70-74), K(75-79), L(80-84), M(85-89), N(90-94), O(95-99 років!).

У змаганнях брали участь понад 100 учасників, серед яких колишні Олімпійські чемпіони, призери Олімпійських ігор, чемпіонати Європи та світу, зокрема, із Росії та України. Нагородження переможців змагань медалями та дипломами було чудово організовано завдяки зусиллям Президента ДОСК "Майстри плавання Донбасу" Г. Причини – також учасника змагань. Вручали нагороди Олімпійські чемпіони Галина Прозуменичкова та Олександр Сидоренко. На змаганнях було встановлено декілька рекордів Росії та один рекорд Європи.

9 Травня, у День Перемоги, хвилююче мовчання спортсмени віддали шану за-

губили у Великій Вітчизняній війні радянським воїнам. Окремих ветеранів – учасників бойових дій – було нагороджено цінними подарунками, квітами та оплесками присутніх на заключному параді. У цих змаганнях узяв участь доцент кафедри фізичного виховання та спорту КНУБА, к.т.н., професор Міжнародної кадрової академії, дійсний член Північно-транспортної академії наук України (ПТА-НУ), майстер спорту з плавання СРСР, неодноразовий чемпіон та призер України з плавання у категорії "мастер" Юрій Васильович Чвонюк (вікова категорія – G). У вперті боротьбі він здобув 6 золотих медалей на дистанціях: 50, 100, 200, 400 метрів вільним стилем, 50 метрів стилем батерфляй та на дистанції 200 метрів – комплексне плавання. Широ вітаємо Юрія Васильовича з перемогами! Так тримати й знай наших!

С. Пек, ст. викладач кафедри фізичного виховання та спорту, майстер спорту СРСР з плавання

Культура здорового способу життя

Варто знати

У багатьох країнах Західної Європи студенти мають можливість самостійно обирати ті дисципліни, що їх вважають потрібними й корисними для набуття професії та власного розвитку. І більшість з них, як може бути дивно для нас, вибирає фізкультуру. Адже фізична культура – це частина загальної культури суспільства. Студент-

ському кореспонденту нашої газети Олені Комінецькій пощастило: вона познайомилася з доктором педагогічних наук, доктором з фізичного виховання і спорту, зав. кафедрою фізичного виховання Львівської політехніки Віктором КОРЯГІНИМ й попросила його висловити свою думку щодо культури здорового способу життя.

– Існують різні форми і методи для поліпшення стану здоров'я кожної людини без огляду на вік, поживлення роботи мозку, прискорення періоду одужання після захворювання.

Фізичне виховання спрямоване передусім на вдосконалення нашого організму. Ми намагаємося догодити йому смачною їжею, гарним одягом, косметикою. Але попри все це він потребує активності, руху. Малорушливий спосіб життя стає гальмом для його розвитку, призводить до ожиріння, виникнення недуг.

Певна річ, не кожного стан здоров'я дозволяє виконувати однакові навантаження. Щоб не травмуватися й не думати, що фізичні вправи шкодять, слід добре знати стан власного здоров'я та специфіку організму. Через це студенти ВНЗ перед початком навчання проходять загальний медогляд. У зв'язку з цим формують три групи: основна, підготовча й медична. Дві останні – за схожістю захворювань. Це дає можливість підібрати однакові фізичні вправи. Студенти, які входять до ме-

дицих груп, виконують теоретичні завдання. Для усіх студентів Львівської політехніки викладачі читають лекції про особливості фізичного виховання, про те, як його організувати, щоб позитивний вплив був максимально ефективним.

Якщо студент займався певним видом спорту і прагне й надалі його вдосконалити, тоді його приймають у секцію. У нас у Політехніці їх близько 22.

Фізкультура – це певна наука. Вона вивчає усі особливості впливу фізичного навантаження на організм. Під впливом руху в м'язах починають працювати капіляри, які в людини, котра спортом не займається, можуть не функціонувати.

Цікаве застереження для дітей: якщо ви бачите хлопця з гарною мускулатурою – не спокуйтесь! Виявляється, існують певні фізичні вправи, які дають змогу збільшити м'язи, але сила не збільшиться. І наopak – фізичні вправи для збільшення сили кардинально не збільшують м'язів.

Як зауважив В.Корягін, ніякі ліки тепер чи в майбутньому не здатні підтримати здоров'я так, як сповнене енергією життя. Те, що фізична активність потрібна всім, доводить Професійна прикладна фізична підготовка (ППФП) з утримування професії. Вона спонукає підтримувати організм у фізичній активності незалежно від специфіки професії. Рух допомагає поліпшити стан здоров'я, запобігти хворобам, зокрема певним формам раку. Фізично активна молодь чітко координує свої дії, вона впевнена і життєрадісна. Однак, займаючись фізичними вправами, не варто вимагати від себе неможливого. Починати треба з легких вправ, малих темпів і поступово їх збільшувати. Новачкам варто зосереджуватися не на інтенсивності, а на регулярності. Надмірне навантаження може призвести до перевтоми. Так само, як виділяючи час на сон і їжу, краще знайти час на власне фізичне вдосконалення, виховати в собі культуру ведення здорового способу життя. А це одна з ланок міцного ланцюга загальної культури. О. Комінецька

Спроба аналізу

Жінка чи дружина?

Мовна ситуація в Україні, особливо у сфері побуту, принесла українським мовцям певну девальвацію цінностей. Як що бути точним, то ми сплутали сенси, втратили етимони (від грецької еτυμολ – істина, основне значення слова) назв, якими позначаємо дійсність. Фізіючку кожну проблему мовного українського сьогодення, мене зацікавило функціонування у нашому мовному побуті таких понять, як жінка та дружина. Дехто скептично погляне на цю проблему мого дослідження, бо можна поставити під сумнів навіть саме існування українського мовного побуту. Досі так і не сформувалася ця буденна сфера мовлення, адже ніні це переважно суржик чи ж російське побутове мовлення. Та мене цікавить зовсім інше: українська жінка (чи то дружина) не відчуває себе почутою і зрозумілою нашими чоловіками. Національна дружина поки що не відчуває тієї поваги, яка повинна їй бути хоча б із сутності того імені, яким вона позначена. Можна шукати причини у психології, історії, ментальності народу, але існує єдиний однозначний визначник світу – мова! Хто ж, як не вона, через нас, людей, як мовлення свідчить про дійсність? Мова чутилася до реальності, тому вона легко переносить сенси мовлення на сенси дійсності.

Чи є різниця між цими поняттями? Це мовне питання зацікавило декількох дітей нашого універ. Студентка ІІІ курсу Тетяна Величко зголосилася дослідити цю ситуацію в українській мові за допомогою свого приятеля, який вчиться на філологічному факультеті педагогічного університету ім. Драгоманова Володимира Яценка. Читайте їх дослідження та міркування.

Згадаймо, будь ласка: що є основою будь-якої держави? Що було її першопочатком? Чи не родина? Неважко здогадатися, що одним із факторів впливу на побутове мовлення є наслідки русизмів. Зрозуміло, жінка легко співзвучна з російським "жена", а наша заздалегідь вже маргінальна свідомість дозволяє просто змінювати назву, не відчувуючи, який зміст стоїть за цим. На рівні світу сенсів навіть мaledького соціуму руйнується ціла традиція: дружина як берегиня вогнища, мати дітей, одружена за церковним канонам, найкращий друг...

Аби наше дослідження не виглядало заздалегідь суб'єктивним, заглянемо у світ фіксованої мови. Великий тлумачний словник української мови подає такі значення слова "дружина": 1. Одружена жінка стосовно свого чоловіка; 2. Група, загін, добровільне об'єднання, створене з певною метою; 3. У давній Русі збройний загін, що становив постійну військову силу князя і брав участь в управлінні князівством.

Спільнокореневі слова друг, дружба, другий та вищеподані значення пояснюють, який сенс наші предки вкладали в назву своєї подруги. Як не як, дружина є опорою, захисницею чоловіка! Визначення жінки нашими словами трохи стримували нас проводити дослідження. Жінка – це: 1. особа жіно-

чої статі (як не хоч, але це первинне значення); 2. доросла, на відміну від дівчини; 3. заміжня, стосовно свого чоловіка. Подано навіть приклад із твору Михайла Коцюбинського, де його герої згадує про свою померлу жінку, хоча у прикладі до дружини також є його речення, де живе жінка слово "дружина". Можу зробити припущення, що слово "жінка", вжите до подружнього суб'єкта, було або зневажливе, або ж померла вже не вважалася дружиною (наприклад, він одружився з іншою).

Український етимологічний словник, як ми й очікували, вказує первинним до слова дружина – друг.

Друг – чи не ідеальне в нашому світогляді поняття? Товариш, пов'язаний з тобою довіряй, відданістю, любов'ю, коханням; твій захистник, прихильник. Інші мови мали схожі слова, які також потім стали початком для слова дружина: старослов'янське друг – другий, інший; литовське draug, drauge – разом, спільно; sudrugti – приєднатися; пруське draugaiwaldunen – співзвучкоємць; іє. dhreu – міцний, трикий, надійний, вірний; готське trigguvs – вірний; прагерманське drauge – дружина; давньоіндійське gna – богиня.

Мені до вподоби останнє значення індійського слова. Ми (чоловіки) певні, що в душі в нас усі жінки богині та досконалі дружини. Бажаю, щоб вони не забували, не втрачали б своєї унікальності.

Наші з подружню міркування не претендують стати авторитетом у визначенні правильності мовлення, але прагнемо зробити хоча б якийсь внесок у розвиток української культури мовлення. Наші молоді (чи як особиста думка!) варто було б хоч на мрок зблизитися з культурою. Американські соціологісти провели дослідження, де дійшли висновку, що чим культурніше суспільство, тим стабільнішим та більш процвітаючим воно є.

В. Яценка, студент КНПУ ім. Драгоманова; Т. Величко, студентка КНУБА

Висока мода – До нас пишуть з національними елементами

Філософська мудрість стверджує, що наслідувати моду марно, але не дотримуватися моди – смішно! Тому рація – дотримуватися того прояву культури. Зі своїми думками ділиться читач газети Андрій Устенко.

Зі спостережень можна відзначити, що нині закордонні дизайнери, створюючи зразки високої моди, експлуатують образи відомих їм окремих знаменитостей: скажімо, кіноактрис Марлен Дітріх, Грети Гарбо. Але вони не знають українських видатних людей. А чи знають наші модельєри? Один із показів на "Київському подумі-2004" був присвячений Жорж Санд (Амантіна-Люїсть-Аврора Долен), а на "Українському тижні прет-а-порте "Сезони моди" (березень-2005, Київ) – Адріано Челентано. Така зачарованість на Захід! Але, здивувавши світ Пона-

рачевою революцією, пора нам і в моді показувати світові свої оригінальні образи.

Тож класичними зразками, на мою думку, можуть бути геніальні Софія Крушельницька, Марія Заньковецька, Олена Теліга, Діана Петриненко, Марічка Стеф'юк, Ніна Матвієнко, Ольга Басисток і ін.

Хто ж творить моду в Україні? Це львів'янки Оксана Караванська, що кидє творчий виклик столиці моди, Роксолана Богущка (шила костюм Руслані на Євробачення та перший лід України Катерині Чумаченко-Ющенко до інварції чоловіка – пані надає перевагу вітчизняним зразкам, чужоземні моделі оздоблює національними елементами), Олена Корсуненко (створювала уніформу для спортсменів української команди на Олімпійській грі 2004 р.). "Тканини й біжутерія європейського походження – геніальність національного костюма" надихають і мобілізують найвищою мірою творчість Ірини Караван. Варті уваги також моделі Діани Дорожкіної та Андре Тана, які отримали Гран-прі на минулих конкурсах української моди.

21 травня 2006 року в Києві пройшов ІІІ конкурс крізних колекцій "10x10". 10 дизайнерів показали 10 нарядів для крізу. Серед зріок вітчизняної моди були Людмила Кисленко, Тетяна Островерхова з Віктором Завадським, Юрій Варивода та молодий дизайнер Вероніка Жанаї, який пророчували перемогу на минулому конкурсі 10x10, змагалися також Тетяна та Володимир Волстан та ін. Конкурс високої моди цього разу судив народ методом інтерактивного голосування у прямому ефірі. Головним призом залишився автомобіль. Думаю, що ці мої думки будуть цікавими студентам.

Пропонуємо осінній "пікс" моди – капелюшок з довгими вушами; використовувати їх можна як шафчик

А. Устенко

Засновник – Київський національний університет будівництва і архітектури "А+Б" Свідцтво про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора. Редакція лишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів. Надруковано у ЗАТ «ВПІОЛ», вул. Волинська, 60

Редактор Ірина Герасценкова АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 03180, м. Київ-180, Північнопроектний проспект, 31, кім. 601а, тел. 241-55-35